

РЕШЕНИЕ

№ 1958

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **11846** по описа за **2023** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Е. И. Ч. срещу Решение от 02.10.2023 г., постановено по НАХД № 8027/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – кметът на Столична община, в съдебно заседание се представлява от юрк. К., която изразява становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

С обжалваното решение СРС е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № СО-33-Е-21-04-157/03.08.2021 г., издадено от кмета на Столична община, с което за извършено нарушение на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗ) във връзка с т. I. 25 от Заповед № РД-01-220/08.04.2021 г. във връзка с т. I. 7 от Заповед № РД-01-51/26.01.2021 г., издадени от министъра на здравеопазването, на Е. И. Ч. на основание чл. 209а, ал. 4 ЗЗ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 17.04.2021 г., около 13:10 ч., при проверка на търговски обект- сладкарница „Папая“- закрито обществено място, с адрес [населено място], [улица], екип на Столичния инспекторат установил, че Е. И. Ч. не е изпълнила въведената противоепидемична мярка със заповед на министъра на здравеопазването, като няма поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, покриваща изцяло носа и устата- от основата на носа до брадичката. Поради това е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 21-04-157/17.04.2021 г., в който е посочено, че лицето е нарушило единствено чл. 209а, ал. 1 ЗЗ. Въз основа на акта е издадено процесното НП, в което нарушението е квалифицирано като такова по чл. 209а, ал. 1 ЗЗ във връзка с т. I. 25 от Заповед № РД-01-220/08.04.2021 г. във връзка с т. I. 7 от Заповед № РД-01-51/26.01.2021 г., издадени от министъра на здравеопазването, и за първи път е посочено, че е Е. И. Ч. има качеството служител в проверявания обект.

За да потвърди НП, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е неправилно. При неговото постановяване е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК.

Административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, който в редакцията му, действала към момента на извършване на нарушението (ДВ, бр. 44 от 2020 г. в сила от 14.05.2020 г.) предвижда административно наказание глоба от 300 до 1000 лв. за нарушаване или неизпълнение на въведени с акт на министъра на здравеопазването или на директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 4 ЗЗ (ДВ бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), при обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1 министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област.

По делото е безспорно, че в АУАН не е индивидуализирана действащата към момента на извършване на нарушението заповед на министъра на здравеопазването, с която е въведена процесната противоепидемичната мярка. За пръв път това е сторено с НП. Нелогично е за органите в административнонаказателното производство да представлява проблем да идентифицират действащата към момента на процесното деяние заповед на министъра на здравеопазването, а да се очаква изпълнение от гражданите - адресати на въведените със заповедта ограничения.

Освен това за задължението за поставяне на защитна маска за лице на закрити обществени места са предвидени редица изключения, в това число и за клиенти в

места за хранене, каквото е проверявания обект – т. 9, б. „а“ от Заповед № РД-01-51/26.01.2021 г. на министъра на здравеопазването. Независимо че в бланката на АУАН има нарочна графа за посочване местоработата и длъжност на лицето, на което е съставен същия, проверяващите органи не са отбелязали, че Е. И. Ч. работи в сладкарница „Папая“. Това е посочено отново за първи път при издаване на НП. Недопустимо е едва с НП субектът на нарушение да разбира какво противоправно деяние е извършил и да се посочват за първи път обстоятелства, относими към съставомерността на деянието. Липсата на основни и съществени обстоятелства в АУАН, свързани с нарушението, са пречка лицето, срещу което е съставен същият, да реализира в пълен обем правото си на защита. Изложеното изключва приложимостта на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Формалността на административнонаказателното производство предпоставя максимална прецизност на наказващия орган при индивидуализацията на конкретното нарушение. Именно съблюдаването на формалния характер на производството по налагане на административни наказания е гаранция за липсата на засягане и ограничаване на правото на защита на наказаното лице. Така допуснатите нарушения са достатъчни да обуславят отмяната на НП.

По изложените съображения обжалваното решение следва да бъде отменено заедно с потвърденото с него наказателно постановление.

При този изход на спора разноски не се дължат, тъй като такива не се претендирани.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК и чл. 222, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 02.10.2023 г., постановено по НАХД № 8027/2023 г. по описа на Софийски районен съд и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № СО-33-Е-21-04-157/03.08.2021 г., издадено от кмета на Столична община.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.